

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 74.614 van 25 juni 1998
in de zaak A. 50.032/IX-683.**

In zake : Jos SWINNEN,
wonende te WAANRODE,
Molenstraat 6

tegen :

de POST.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Jos SWINNEN op 24 januari 1993 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van :

- de beslissing van onbekende datum waarbij hem de tuchtstraf van de blaam wordt opgelegd;
- de beslissing van 27 november 1992 waarbij een door een medisch attest aan verzoeker toegekende dag uitzonderlijk verlof wordt geweigerd en zijn afwezigheid op deze dag wordt beschouwd als ongewettigd;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de beschikking van 9 februari 1996 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 25 mei 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 juni 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. SMETS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. de BRUYN, die verschijnt voor verzoeker, en van Inspecteur-jurist L. VANHOOREN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur M. LEFEVER;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 25 november 1992 verwittigt verzoeker zijn kantoor dat hij op 26 en 27 november 1992 uitzonderlijk verlof neemt omdat zijn huisdokter zijn aanwezigheid thuis nodig acht voor de verzorging van zijn dochter.

1.2. Hij wordt ervan verwittigd dat een tweede opeenvolgende dag uitzonderlijk verlof niet kan worden toegestaan. Desalniettemin verschijnt hij op 27 november 1992 niet op zijn werk ondanks het feit dat hem een diensttelegram wordt gezonden waarin hij werd aangemaand zijn taak onmiddellijk te hervatten.

1.3. Diezelfde 27 november 1992 wordt hem door de postontvanger om een schriftelijke verantwoording

gevraagd. Hij antwoordt dat zijn huisdokter geoordeeld had dat zijn aanwezigheid thuis voor de verzorging van zijn dochter gedurende twee dagen vereist was.

1.4. Op 10 december 1992 legt verzoekers post-ontvanger hem de tuchtstraf van blaam op. Deze maatregel wordt als volgt gemotiveerd :

"Overeenkomstig de richtlijnen terzake is het nemen van twee opeenvolgende dagen U.V. niet toegelaten. De adj. controleur heeft u hiervan op de hoogte gebracht en u diende uw taak op 27.11 te hervatten. Daar u hieraan geen gevolg hebt gegeven, noch aan een diensttelegram waarin u werd aangemaand uw taak onmiddellijk aan te vatten, wordt u de blaam opgelegd en zal de dag van 27.11 verhaald worden op uw rust-tegoed".

1.5. Op 18 december 1992 deelt verzoeker aan de postontvanger mee dat hij niet akkoord gaat met de voorgestelde strafmaatregel omdat hij op het ogenblik van de feiten in de onmogelijkheid was zijn dienst te hervatten daar hij op advies van zijn geneesheer zijn dochter niet alleen kon laten.

1.6. Op 6 januari 1993 laat de postontvanger aan de gewestelijke directeur weten dat de reden die verzoeker aanhaalt zijn gedrag niet rechtvaardigt omdat hij vooraf werd verwittigd dat een tweede dag uitzonderlijk verlof om dienstredenen niet kon worden toegestaan. Hij besluit dat hij niet anders kan dan de tuchtstraf te behouden.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoeker de vernietiging vordert van twee onderscheiden beslissingen, met name, enerzijds, de beslissing waarbij hem een blaam wordt opgelegd en, anderzijds, de beslissing waarbij hem een tweede dag omstandigheidsverlof wordt geweigerd; dat hij

van oordeel is dat deze twee beslissingen voldoende samenhang vertonen om met één enkel verzoekschrift te kunnen worden bestreden;

2.2.1. Overwegende dat in het belang van een goede rechtsbedeling, meer bepaald om de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken, in de regel voor elke vordering een afzonderlijk geding moet worden ingeleid; dat van die regel slechts kan worden afgeweken wanneer de wezenlijke elementen van verschillende vorderingen zozeer samenhangen dat het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen is die rechtsvorderingen als één zaak te behandelen en er in één arrest uitspraak over te doen; dat zulks het geval is wanneer er risico bestaat op tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen of wanneer het als waarschijnlijk voorkomt dat de vaststellingen gedaan of de beslissingen genomen met betrekking tot één vordering een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere; dat wanneer verschillende vorderingen niet voldoende samenhangen, alleen de belangrijkste of, bij gelijk te achten belang, de als eerste in het verzoekschrift vernoemde vordering, regelmatig is ingesteld;

2.2.2. Overwegende dat de bestreden tuchtstraf is opgelegd omdat verzoeker, ondanks de weigering tot toekenning van een tweede dag uitzonderlijk verlof en na aanmaning, zijn dienst niet heeft verricht op 27 november 1992; dat een ambtenaar niet het recht heeft om, buiten het geval van klaarblijkelijke onwettigheid, op eigen gezag beslissingen van hiërarchische meerderen naast zich neer te leggen, maar de rechtsmiddelen waarover hij beschikt om die beslissingen op hun wettigheid te doen toetsen moet aanwenden en intussen die beslissingen moet naleven; dat, nu de beslissing tot weigering van toekenning van omstandigheidsverlof niet

klaarblijkelijk - dit is voor ieder redelijk denkend ambtenaar op het eerste gezicht zonder meer duidelijk - onwettig was, de miskenning op zich van die beslissing tot een tuchtstraf kon leiden; dat de beoordeling van de wettigheid van de tuchtstraf bijgevolg niet afhangt van de beoordeling van de wettigheid van de beslissing tot weigering van uitzonderlijk verlof; dat er bijgevolg geen samenhang als bedoeld in overweging 2.2.1. aanwezig is tussen de vordering tot vernietiging van de opgelegde tuchtstraf en de vordering tot vernietiging van de beslissing tot weigering van uitzonderlijk verlof; dat enkel het beroep tegen de beslissing tot het opleggen van de tuchtstraf van blaam, de eerste bestreden beslissing, ontvankelijk is;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat verzoeker als middel de schending van de rechten van verdediging inroept; dat hij aanvoert dat hem niet de mogelijkheid werd geboden zich te verdedigen omdat hem niet werd meegedeeld welke feiten hem precies ten laste werden gelegd en hem niet de kans werd gegeven te worden gehoord binnen het raam van de tuchtprocedure;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat verzoeker vooraf over de feiten werd ondervraagd en dat hem de mogelijkheid werd gegeven zich nader te rechtvaardigen, maar dat hij er zich toe beperkte te verklaren dat hij niet akkoord kon gaan met de tuchtstraf en hij zijn zaak aanhangig zou maken bij de Raad van State;

3.3.1. Overwegende dat het recht van verdediging in tuchtzaken onder meer vereist dat de betrokken ambtenaar wordt gehoord omtrent de hem ten laste gelegde tuchtfacten; dat hij hierbij ondubbelzinnig op de hoogte moet

worden gebracht van het gegeven dat hij binnen het raam van een tuchtprocedure wordt gehoord; dat dit beginsel overigens zijn neerslag vindt in het op het ogenblik van de feiten op DE POST toepasselijke artikel 79, § 1, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende statuut van het Rijkspersoneel, zoals dat artikel toentertijd luidde, dat voorzag in een tegensprekelijke tuchtprocedure waarbij de betrokken ambtenaar na onder-vraging over de feiten een strafvoorstel werd betekend waartegen hij zijn bezwaren kon laten gelden, waarna pas de uiteindelijke beslissing werd genomen;

3.3.2. Overwegende dat te dezen verzoeker op 27 november 1992 werd ondervraagd over de redenen van zijn afwezigheid met een "model 9" waarop geen enkele verwijzing naar een tuchtprocedure was aangebracht; dat hem op 10 december 1992 een tuchtstraf werd opgelegd zonder dat hem eerst een voorstel van tuchtstraf werd betekend; dat hij weliswaar zijn bezwaren tegen die beslissing in zijn reactie van 18 december 1992 kenbaar maakte, maar dit slechts kon gebeuren nadat de tuchtstraf was opgelegd; dat door die handelwijze de rechten van de verdediging zijn geschonden; dat immers de verantwoording die verzoeker heeft gegeven op het "model 9" niet kan worden beschouwd als een gehoord worden binnen het raam van een tuchtprocedure omdat uit dat "model 9" niet blijkt dat hij zich diende te verantwoorden met het oog op het opleggen van een tuchtstraf; dat het gegeven dat hij zich achteraf heeft kunnen verantwoorden, evenmin kan worden beschouwd als een correcte naleving van de rechten van de verdediging; dat immers de rechten van de verdediging moeten worden veiliggesteld vóór de tuchtstraf wordt opgelegd;

3.3.3. Overwegende dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 10 december 1992 waarbij Jos SWINNEN de tuchtstraf van blaam wordt opgelegd.

Artikel 2.

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftwintig juni 1900 achtennegentig, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	G. BAETEMAN,	eerste voorzitter van de Raad van State,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	J. SMETS,	staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

G. BAETEMAN.